

DOI: 10.15276/EJ.02.2025.5
DOI: 10.5281/zenodo.15758117
UDC: 336.143.232
JEL: H50, H57, H61

ЦІЛЬОВЕ БЮДЖЕТНЕ ФІНАНСУВАННЯ В УКРАЇНІ: ЕФЕКТИВНІСТЬ, ІНСТИТУЦІЙНІ ВИКЛИКИ ТА ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ

TARGETED BUDGET FINANCING IN UKRAINE: EFFICIENCY, INSTITUTIONAL CHALLENGES, AND WAYS TO IMPROVE PERFORMANCE

Alina I. Hrushyna, PhD in Economics
Ministry of Youth and Sports of Ukraine, Kyiv, Ukraine.
ORCID: 0000-0002-5918-1833
Email: alinahrushyna@gmail.com

Received 20.05.2025

Грушина А.І. Цільове бюджетне фінансування в Україні: ефективність, інституційні виклики та шляхи підвищення результативності. Оглядова стаття.

Розкрито основні механізми цільового фінансування в Україні та визначено їх роль у забезпеченні соціально-економічного розвитку в умовах воєнного стану. Проведено аналіз ефективності реалізації діючих державних цільових програм до 2023 року, зокрема в розрізі виконання планового фінансування з державного та місцевих бюджетів, виконання показників. Виокремлено основні недоліки в системі формування, фінансування та оцінювання ефективності реалізації програм. Запропоновано шляхи підвищення ефективності реалізації державних цільових програм, зокрема шляхом децентралізації, удосконалення моніторингу виконання та незалежного аудиту. Акцентовано увагу на важливості адаптації програм до викликів війни та відновлення держави, а також на доцільності тривалих програм в період обмежених державних фінансових ресурсів.

Ключові слова: цільове фінансування, державні програми, бюджет, оцінка ефективності

Hrushyna A.I. Targeted Budget Financing in Ukraine: Efficiency, Institutional Challenges, and Ways to Improve Performance. Review article.

The main mechanisms of targeted financing in Ukraine are revealed, and their role in ensuring socio-economic development under martial law is defined. The article analyzes the effectiveness of the implementation of active state targeted programs up to 2023, particularly in terms of the fulfillment of planned funding from both the state and local budgets, as well as the achievement of performance indicators. The key shortcomings in the system of program design, financing, and effectiveness evaluation are identified. The paper proposes ways to improve the effectiveness of program implementation, including through decentralization, enhanced monitoring, and independent auditing. Particular emphasis is placed on the importance of adapting programs to the challenges of war and national recovery, as well as the expediency of long-term programs in periods of limited public financial resources.

Keywords: targeted financing, state programs, budget, effectiveness assessment

Цільове фінансування є поширеним інструментом реалізації державної політики, що забезпечує фокусування фінансових ресурсів на досягненні конкретних соціально-економічних цілей. В умовах воєнного стану та трансформації державного управління в Україні, актуальним є питання ефективного розподілу державного бюджету та спрямування бюджетних коштів. Відтак, зростає потреба у підвищенні ефективності такого механізму як цільові програми, що мають безпосередній вплив на розвиток інфраструктури, соціальної сфери, безпеки, освіти та економіки загалом.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Питання цільового фінансування досліджувались у працях вітчизняних і зарубіжних науковців, зокрема Буземаєра і Трампуша (Busemeyer & Trampusch, 2011) [1], Шаха (Shah, 2006) [2], Кіфера і Кхемані (Keefer & Khemani, 2005) [3], а також у звітах Світового банку (2004) [4]. В українському контексті варто відзначити також внесок вітчизняних дослідників, серед яких праці О.В. Мазаракі [5], Ю.І. Саєнка [6], Н.А. Боярчука [7], які аналізують бюджетні механізми забезпечення стратегічного розвитку, ефективність державного регулювання через програмно-цільовий підхід, а також шляхи вдосконалення управління державними інвестиціями. Ефективність реалізації державних цільових програм активно обговорюються і в щорічних звітах Міністерства економіки України. Попри наявність досліджень та аналітичних звітів, залишається без логічних висновків – яким чином удосконалити механізм цільового фінансування в умовах обмежених бюджетних ресурсів, при цьому залишаючи фінансову підтримку з державного бюджету на вирішення критично важливих соціально-економічних проблем.

Метою статті є визначення ефективності механізмів цільового фінансування в Україні та розробка рекомендацій щодо вдосконалення практики їх реалізації в умовах обмежених ресурсів і високої динаміки змін державної політики.

Виклад основного матеріалу дослідження

Цільове фінансування є важливим інструментом політики держави, що забезпечує спрямоване використання фінансових ресурсів для досягнення конкретних соціально-економічних, науково-технічних та інфраструктурних цілей. В Україні цей механізм фінансування здійснюється шляхом реалізації державних програм, міжнародної технічної допомоги, грантових та кредитних програм. Також до цієї категорії варто віднести і цільові фонди.

Безпосередньо виконавчі органи влади формують і реалізують цільові програми, спрямовані на вирішення стратегічних завдань у різних сферах, відповідно до Закону України «Про державні цільові програми» [8]. Такі програми охоплюють розвиток інфраструктури, підтримку освіти та науки, охорону здоров'я, обороноздатність країни, екологічні ініціативи.

Фінансування також здійснюється через міжнародні гранти та програми технічної допомоги, що надаються Європейським Союзом (програми Horizon Europe, Erasmus+), Світовим банком, Агентством США з міжнародного розвитку (USAID). Такі програми сприяють розвитку наукових досліджень, модернізації державного управління та покращенню соціально-економічної ситуації в Україні.

Окрім бюджетного фінансування, в Україні діють спеціальні кредитні програми, такі як «5-7-9%» для малого бізнесу, яка реалізується через банки-партнери за підтримки уряду [9]. Кредитні ресурси також надаються міжнародними фінансовими установами, включаючи Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР) та Міжнародний валютний фонд (МВФ). Сьогодні цей перелік розширюється активно різними партнерами та країнами. Але варто наголосити, що така допомога переважно є саме цільовою.

Цільова підтримка суттєво диференціювалась в умовах збройної агресії Російської Федерації, тож перелік інструментів не є вичерпним. Значну роль відіграють також державні цільові фонди: Пенсійний фонд України, Фонд соціального страхування України, Державний фонд регіонального розвитку.

Стратегічну вагу мають державні цільові програми, які функціонують не менше 5 років. Адже такі програми, як правило, формуються без впливу тих чи інших партнерських організацій та реалізуються, переважно, за рахунок державного бюджету. Проте, в умовах постійної зміни пріоритетів та обмеженості бюджетних ресурсів, важливо регулярно оцінювати їх ефективність. Актуальним також є питання щодо доцільності та ефективності функціонування такого механізму, оскільки формування державних програм здійснюється в умовах, що постійно піддаються змінам та пріоритетності соціально-економічних проблем на рівні держави. До того ж, в першу чергу, стосуються видатків з державного бюджету. З цієї точки зору є доцільним аналіз ефективності такого механізму як державні цільові програми та його використання в сучасних реаліях.

В Україні згідно прийнятих нормативно-правових актів у 2023 році передбачалась реалізація завдань та заходів 14 державних цільових програм (далі – Програма), які знаходились на обліку в Мінекономіки.

Згідно наданої державними замовниками звітної інформації із 14 державних цільових програм у 2023 році виконувались – 10 Програм, або 71,4% від передбаченої кількості Програм, не виконувалось – 3 Програми, або 21,4%, інформації про виконання/невиконання не подано по 1 Програмі, або 7,2% від передбаченої до виконання у 2023 році кількості Програм (рисунок 1).

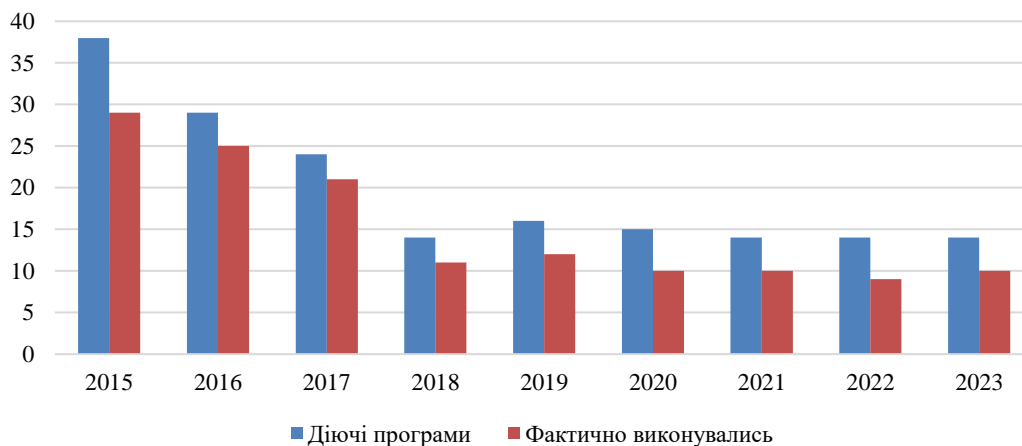

Рисунок 1. Кількість державних цільових програм за 2015-2023 роки

Джерело: складено автором за матеріалами [10]

У 2023 році загальний обсяг фінансових ресурсів, необхідний для виконання завдань та заходів 14-ти Програм, визначених нормативно-правовими актами про їх затвердження, становив 106,9 млрд. гривень, у тому числі за рахунок:

- видатків з державного бюджету – 83,9 млрд. грн.;
- видатків місцевих бюджетів – 6,6 млрд. грн.;
- інших джерел, не заборонених законодавством – 16,4 млрд. гривень (рисунок 2).

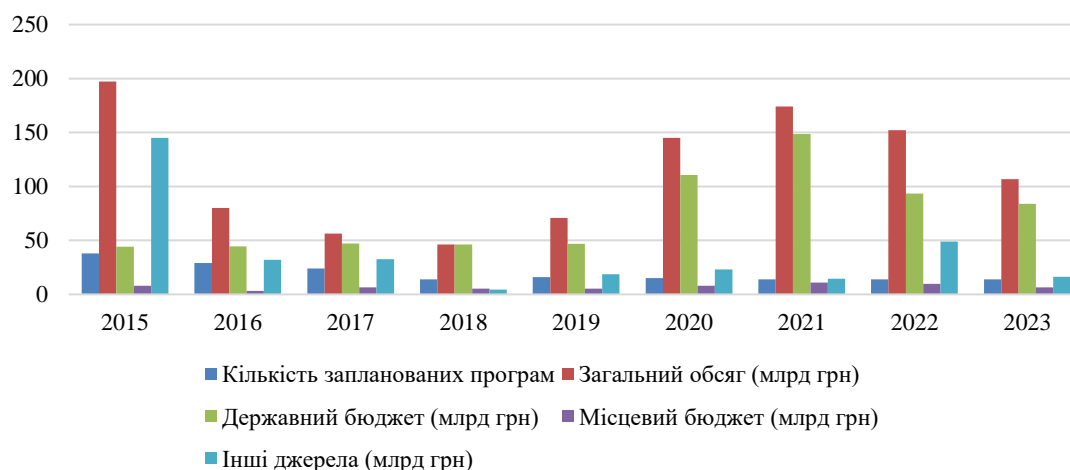

Рисунок 2. Кількість державних цільових програм та обсяги фінансування, необхідні для виконання їх завдань та заходів за 2015-2023 року, млрд. грн.

Джерело: складено автором за матеріалами [10]

У 2023 році фактичний обсяг фінансування (з усіх джерел фінансування) 10-ти Програм склав 68,5 млрд. грн., що становить 67,4% від обсягу, визначеного нормативно-правовими актами про їх затвердження (101,7 млрд. грн.) (рисунок 3).

Слід відмітити, що більшість програм фінансується не в обсягах, передбачених програмою, а в залежності від того, які граничні обсяги фінансування доведені Міністерством фінансів України до того чи іншого розпорядника бюджетних коштів.

Структура фактичного фінансування завдань та заходів Програм по джерелам фінансування у 2023 році характеризується наступними пропорціями: державний бюджет – 88,7%, місцеві бюджети – 9,0%, інші джерела – 2,3%, в той же час Програмами передбачались інші пропорції – відповідно 78,5%, 6,2% та 15,3%. Отже, залишається не достатньо ефективною робота державних замовників із залучення позабюджетного фінансування.

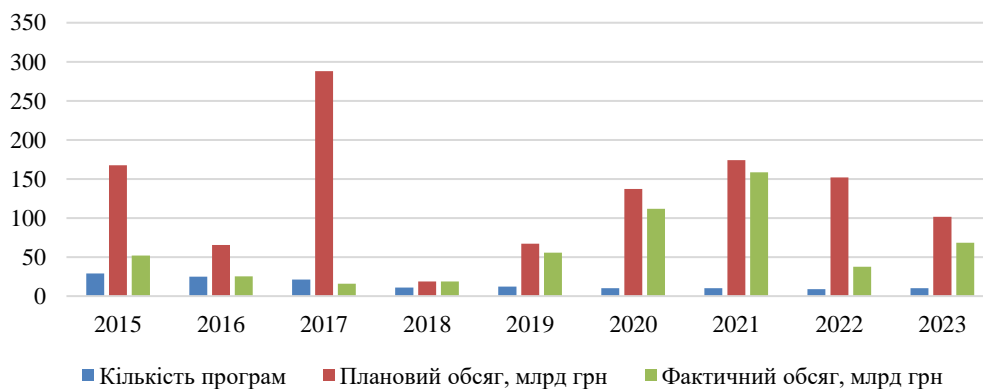

Рисунок 3. Співвідношення планових та фактичних обсягів фінансування державних цільових програм протягом 2015-2023 років, згідно поданих звітів

Джерело: складено автором за матеріалами [10]

У 2023 році, із 10-ти Програм передбачалося фінансування за рахунок коштів державного бюджету по 8-ми Програмам, з них профінансовано 7-м Програм обсяг фінансування яких склав 60,8 млрд. грн., що становить 88,6% від обсягів передбачених у державному бюджеті на реалізацію завдань та заходів цих програм (68,6 млрд грн) та 82,8% від обсягів, затверджених у Програмах (73,4 млрд. грн.).

Аналіз звітності за 2023 рік свідчить, що лише 67,4% передбаченого фінансування було реалізовано, з них більшість – за рахунок державного бюджету.

Місцеві бюджети виконують зобов'язання ефективніше: 93,5% фактичного фінансування порівняно з передбаченим. Це свідчить про вищу результативність місцевого рівня в реалізації програм, що враховують специфіку громад (рисунок 4). Також це свідчить про те, що місцеві програми, які враховують локальні питання та забезпечують участь громади, можуть бути більш гнучкими та ефективними. До того ж, органи місцевого самоврядування краще узгоджують витрати з місцевими потребами та пріоритетами. Дослідження показують, що децентралізоване управління фінансуванням дозволяє краще враховувати місцеві особливості, проблематику.

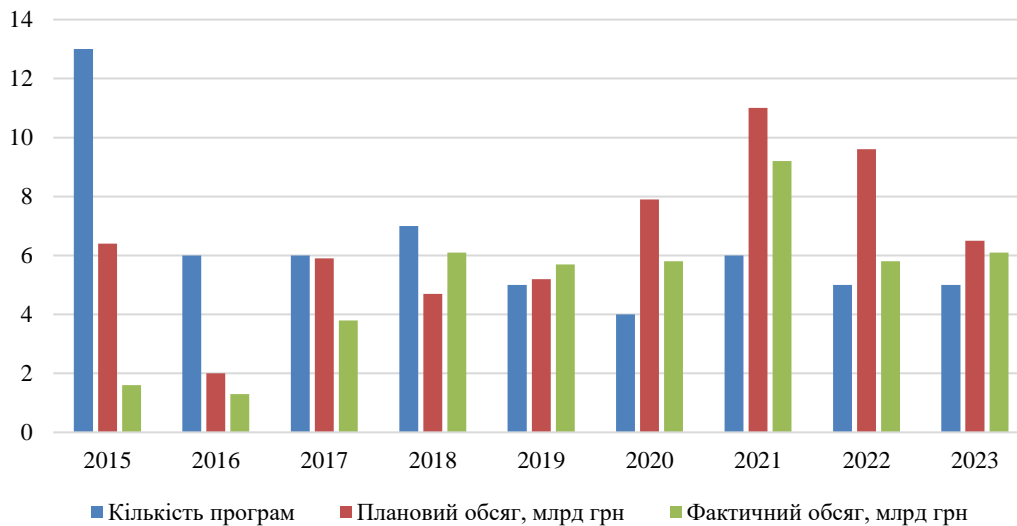

Рисунок 4. Фінансування державних цільових програм за кошти місцевих бюджетів впродовж 2015-2023 років, згідно поданих звітів про стан їх виконання
Джерело: складено автором за матеріалами [10]

Так, місцеві програми демонструють адаптивність, однак залишаються вразливими до політичного впливу, тому потребують запобіжників щодо ухвалення рішень, заснованих на доказах, а не на політичній вигоді. Додатково, науковці підкреслюють, що наявність механізмів контролю та оцінки є ключовою умовою ефективного цільового фінансування [2, 11].

Додатково варто відмітити інші суттєві проблеми державних цільових програм на національному рівні: брак чітких критеріїв оцінки ефективності, низька прозорість. Так, системи оцінювання ефективності залишаються слабкими: до прикладу, лише 4 з 10 програм у 2023 році мали оцінку ефективності.

В своїй праці Кіфер та Кхемні (Keefer & Khemani, 2005) пишуть, що без чітких критеріїв і належного нагляду цільові кошти можуть бути спрямовані в інтересах політиків або не доходити до реальних бенефіціарів. Тобто, цільові програми найбільш ефективні за наявності чітких систем моніторингу та оцінки, орієнтованої на результати [3, 11]. Вітчизняні наукові джерела також наголошують на доцільності розробки методик результативного моніторингу, зокрема через використання КРІ та системи оцінки ефективності на основі SMART-індикаторів [5-7].

Згідно поданої інформації про стан виконання 12-ти Програм у 2023 році, 7-м Програм не передбачають методики оцінки ефективності їх виконання, що повинна бути розроблена державним замовником з урахуванням специфіки програми та кінцевих результатів. Це, своєю чергою, не дає можливості здійснювати ґрунтовний аналіз прогресу на шляху досягнення мети програми.

У 2023 році із 10 Програм, які виконувались впродовж року, державними замовниками здійснено аналіз оцінки ефективності виконання завдань та заходів по 4-х Програмах (Державна цільова економічна програма розвитку автомобільних доріг загального користування на 2018-2022 роки, Державна цільова соціальна програма розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року, Державна цільова соціальна програма «Молодь України» на 2021-2025 роки, Державна цільова соціальна програма національно-патріотичного виховання на період до 2025 року). Інтегрований показник ефективності виконання завдань та заходів цих програм становить:

- Державної цільової економічної програми розвитку автомобільних доріг загального користування на 2018-2023 роки – 10,81%,
- Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2024 року – 47%,
- Державної цільової соціальної програми національно-патріотичного виховання на період до 2025 року – 30,2%,
- Державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2021-2025 роки – 2,6%.

За підсумком проведеного аналізу стану досягнення результативних показників з 12-ти державних цільових програм, звіти по яких було подано, досягнуто позитивного прогресу мети Програми лише за 3-ма Програмами, має місце низький позитивний прогрес досягнення мети Програми.

Окремо слід вимітити, що під час здійснення аналізу стану досягнення результативних показників було виявлено некоректне значення планових (затверджених у Програмі) показників, а саме сумарне значення показників за роками у разі перевищує загальний показник.

Основними перешкодами на шляху до досягнення результативних показників Програм стало, насамперед, повномасштабне військове вторгнення російської федерації на територію України, що спричинило тимчасову окупацію територій, на які поширювались дії програм, катастрофічні зміни в їхньому

соціально-економічному та демографічному стані. У зв'язку із цим, передбачені Програмами заходи частково втратили свою актуальність, а їх реалізація відповідальними виконавцями була призупинена.

Аналіз виконання державних програм вказує також і на часті внесення змін, які згодом розмивають мету, унеможливають системність і призводять до неефективного використання ресурсів. З цього приводу Буземаєр та Трампуш (Busemeyer & Trampusch, 2011) зазначають, що цільове фінансування має на меті зменшити соціальні диспропорції, особливо у сфері освіти, охорони здоров'я та інфраструктури [1]. Тобто, Програми мають позитивний соціальний ефект у разі належного їх впровадження та збереження впродовж всієї реалізації основної мети, що неможливо при значних змінах на перманентній основі ключових положень програми.

Дослідження стану досягнення результативних показників вказує на недоліки у системі планування самих Програм. Постійне внесення змін до програм (в деяких випадках до 23 разів), найчастіше в частині продовження строку виконання державної цільової програми та збільшення обсягів фінансування заходів програми, призводить до нечіткої координації зусиль щодо досягнення їх результативних показників та виконання завдань. Це формує дискретний, а не системний підхід до формування політики, розпорошує фінансові, матеріальні та людські ресурси та унеможливує здатність концентруватися на ефективному використанні ресурсів для досягнення визначеного результату.

Проаналізувавши надані державними замовниками щорічні звіти про хід виконання державних програм у 2023 році, Мінекономіки підготувало узагальнену інформацію по 12-ти Програмах, разом з висновками та пропозиціями щодо подальшого їх виконання [10]. Проте, більшою мірою ці рекомендації носять загальний характер щодо необхідності подальшого виконання Програм, ґрунтовно переглянути завдання, заходи та обсяги фінансування, спрямувавши їх виконання, в тому числі, на подолання наслідків завданих збройною агресією з боку російської федерації. За таких умов, рекомендації мають носити ґрунтовний практичний характер щодо припинення Програм, оновлення порядку їх підготовки та затвердження, з метою удосконалення механізму цільового фінансування.

Наукові дослідження підтверджують, що цільові програми фінансування зменшують соціальні диспропорції, особливо в таких сферах, як освіта, охорона здоров'я та інфраструктура. Цільове фінансування підвищує ефективність державних витрат, спрямовуючи ресурси туди, де вони найбільш потрібні, що сприяє зменшенню нерівності та покращенню соціальних результатів [1].

З цієї точки зору, державні цільові програми є обґрунтованим механізмом вирішення багатьох конкретних соціально-економічних проблем, а тому варто дещо удосконалити механізми виконання та їх моніторингу на національному рівні. Зокрема:

- надати більшу автономію місцевим громадам у реалізації цільових програм,
- запровадити обов'язкову систему оцінки ефективності програм (ex-ante, mid-term, ex-post). Розробити чіткі індикатори оцінки результативності ще на етапі затвердження Програм, які будуть вимірювані та зрозумілі,
- запровадити систему цифрового моніторингу виконання програм (наприклад, шляхом єдиної системи електронного контролю). Така система дозволить уникнути розмитих та навантажених описовим текстом звітів щодо виконання програм, а також сприятиме залученню міжнародної допомоги до якісного виконання програм із прозорим та відкритим фінансуванням,
- забезпечити незалежний аудит програм,
- скоротити кількість змін до програм – посилити якість первинного планування, а у разі глобальних змін переглядати доцільність таких програм, зокрема в частині внесення змін, чи проектування і реалізація нових на заміну попередніх. При цьому варто зазначити, що доцільність внесення тих чи інших змін регламентується звісно нормативними актами. Проте, доволі часто висновки ключових інституцій та органів виконавчої влади ігноруються, або не беруться до уваги. За таких умов, механізм контролю внесення змін до діючих програм, має бути принципово практичним та зміненим.

Висновки

Цільове фінансування є важливим механізмом економічного розвитку України, який дозволяє ефективно розподіляти ресурси відповідно до державних пріоритетів. Завдяки поєднанню бюджетного фінансування, міжнародних грантів, кредитних програм і спеціалізованих фондів забезпечується фінансування стратегічно важливих сфер державного розвитку.

Однозначним є факт, що цільові програми є необхідним елементом державної політики сталого розвитку. Проте, аналіз існуючого механізму свідчить, що в Україні не налагоджено повноцінної системи оцінювання ефективності функціонування цільових програм. Часті зміни до програм, низький рівень моніторингу, недостатнє залучення місцевих громад до процесів планування і виконання залишаються бар'єрами для досягнення стратегічних цілей.

Емпіричні дані підтверджують, що державні цільові програми реалізуються ефективніше на місцевому рівні. Це обумовлено гнучкістю, кращим розумінням локальних потреб та вищим рівнем фінансової дисципліни місцевих органів влади. Для підвищення ефективності цього механізму необхідно запровадити обов'язкову оцінку ефективності (ex-ante, mid-term, ex-post), удосконалити електронну систему моніторингу, надати більше повноважень місцевим громадам. Подальші дослідження мають зосередитись на оцінці впливу програм на конкретні соціальні та економічні індикатори.

Система цільового фінансування в Україні потребує інституційного реформування з акцентом на децентралізацію, посилення моніторингу, обов'язкові незалежні аудити та удосконалення процесів планування програм. Беззаперечно успішна реалізація цільових програм вимагає стабільності, довгострокового бачення та стратегічного пріоритету, особливо в умовах обмеженої бюджетної спроможності. Подальші зусилля мають бути спрямовані на розробку єдиної цифрової системи моніторингу та інтеграцію управління, орієнтованого на результат, на всіх рівнях державного управління.

Abstract

The article addresses the institutional and procedural specifics of targeted financing mechanisms in Ukraine and their role in supporting sustainable socio-economic development, particularly under the conditions of martial law. The relevance of the study is grounded in the increasing need to ensure efficient allocation and use of limited financial resources within the state budget and international aid programs. The purpose of the article is to assess the effectiveness of state targeted programs implemented in 2023 and to formulate recommendations for improving the current model of public financial management in Ukraine.

The research is based on a mixed-method approach involving comparative analysis, budget execution data, program reporting, and evaluation of key performance indicators. Primary data from official reports of the Ministry of Economy and public financial authorities were used to investigate performance gaps. Particular attention is paid to deviations between planned and actual funding levels, the presence or absence of evaluation methodologies, and the participation of local governments in program implementation.

The results of the analysis show that only 67.4% of the planned financing for target programs was executed in 2023, with the central government being responsible for most of the underperformance. In contrast, local governments demonstrated a higher efficiency rate (93.5%), underscoring the value of decentralized implementation. Moreover, only 4 out of 10 programs were assessed using structured evaluation frameworks. Major deficiencies include frequent modifications to program documents, inadequate performance indicators, and insufficient use of SMART and KPI-based evaluation tools.

The findings suggest that Ukraine's system of targeted financing requires institutional reform focused on decentralization, strengthened monitoring, mandatory independent audits, and improved program planning processes. The paper highlights that successful implementation of targeted programs depends on stability, long-term vision, and strategic prioritization, particularly in periods of limited fiscal capacity. Future efforts should focus on developing a unified digital monitoring system and integrating results-based management approaches across all levels of public administration.

Список літератури:

1. Busemeyer, M.R., & Trampusch, C. (2011). *Comparative Political Studies*.
2. Shah, A. (2006). *World Bank Policy Research Working Paper*.
3. Keefer, P., & Khemani, S. (2005). *Development Research Group, World Bank*.
4. Horizon Europe. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ec.europa.eu/programmes/horizon2020/en>.
5. Мазаракі О.А. Програмно-цільове фінансування: стратегія формування та управління / О.А. Мазаракі // *Економіка і прогнозування*. – 2020. – №3. – С. 34-45.
6. Саєнко Ю.І. Державне фінансування та бюджетна політика: сучасні виклики / Ю.І. Саєнко // *Фінанси України*. – 2021. – №5. – С. 12-24.
7. Боярчук Н.А. Ефективність управління державними інвестиціями в умовах трансформаційної економіки / Н.А. Боярчук // *Економічний простір*. – 2022. – №174. – С. 89-99.
8. Закон України «Про державні цільові програми». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1621-15>.
9. Державна програма «5-7-9%». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://5-7-9.gov.ua>.
10. Міністерство економіки України. Інформація про стан виконання державних цільових програм у 2023 році [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://me.gov.ua/Documents/List/94bdcb89-535f-4d30-9ea9-a2aac3ccea0f?lang=uk-UA&tag=DerzhavniTsiloviProgrami&pageNumber=1>.
11. World Bank (2004). *Making Services Work for Poor People*.

References:

1. Busemeyer, M.R., & Trampusch, C. (2011). *Comparative political studies* [in English].
2. Shah, A. (2006). *A practitioner's guide to intergovernmental fiscal transfers*. World Bank Policy Research Working Paper [in English].

3. Keefer, P., & Khemani, S. (2005). Democracy, public expenditures, and the poor: Understanding political incentives for providing public services. Development Research Group, World Bank [in English].
4. European Commission. (n.d.). Horizon Europe. Retrieved from: <https://ec.europa.eu/programmes/horizon2020/en> [in English].
5. Mazaraki, O.A. (2020). Program-targeted financing: Strategy of formation and management. *Ekonomika i Prohnozuvannia*, (3), 34-45 [in Ukrainian].
6. Saienko, Y.I. (2021). Public financing and budget policy: Modern challenges. *Finansy Ukrainy*, (5), 12-24 [in Ukrainian].
7. Boiarchuk, N.A. (2022). Efficiency of public investment management in a transformational economy. *Ekonomichnyi Prostir*, (174), 89-99 [in Ukrainian].
8. Verkhovna Rada of Ukraine. (n.d.). Law of Ukraine on State Targeted Programs. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1621-15> [in Ukrainian].
9. Government of Ukraine. (n.d.). State Program "5-7-9%". Retrieved from: <https://5-7-9.gov.ua> [in Ukrainian].
10. Ministry of Economy of Ukraine. (2023). Information on the implementation of state targeted programs in 2023. Retrieved from: <https://me.gov.ua/Documents/List/94bdc89-535f-4d30-9ea9-a2aac3ccea0f?lang=uk-UA&tag=DerzhavniTsiloviProgrami&pageNumber=1> [in Ukrainian].
11. World Bank. (2004). Making services work for poor people. Washington, DC: World Bank [in English].

Посилання на статтю:

Грушина А.І. Цільове бюджетне фінансування в Україні: ефективність, інституційні виклики та шляхи підвищення результативності / А.І. Грушина // *Економічний журнал Одеського політехнічного університету*. – 2025. – № 2(32). – С. 45-51. – Режим доступу до журн.: <https://economics.net.ua/ejopu/2025/No2/45.pdf>.

DOI: 10.15276/EJ.02.2025.5. DOI: 10.5281/zenodo.15758117.

Reference a Journal Article:

Hrushyna A.I. Targeted Budget Financing in Ukraine: Efficiency, Institutional Challenges, and Ways to Improve Performance / A.I. Hrushyna // *Economic journal Odessa polytechnic university*. – 2025. – № 2(32). – P. 45-51. – Retrieved from <https://economics.net.ua/ejopu/2025/No2/45.pdf>.

DOI: 10.15276/EJ.02.2025.5. DOI: 10.5281/zenodo.15758117.

